

EL LECTOR ESCRIU

Al Sr. Raimon Bonal

Aquesta mateixa tribuna ens oferí el dimecres dia 22 de juliol una sorprenent anàlisi del sociòleg Sr. Bonal sobre la situació de l'ensenyament a Catalunya. La seva interpretació es contradiu amb allò que és característic d'una ciència que té per objecte l'estudi racional i crític de fets socials. En tot cas, haurem de creure que l'article de referència ha estat redactat com un exercici de vella retòrica i no amb el propòsit d'analitzar com a sociòleg la situació del servei públic educatiu.

Per això ens sembla adient d'assabentar el Sr. Bonal d'allò que fa el Departament d'Ensenyament, i recordar alhora a l'articulista el parany de l'ús acumulat del tòpic. La baixa demogràfica-escolar a Catalunya és un fet inqüestionable, i no només perquè hi hagi una taxa de natalitat baixa, ni perquè d'ací a sis anys hi haurà tres-cents mil alumnes d'educació general bàsica menys que l'any 84, sinó també perquè per primera vegada a la història de Catalunya, aquesta s'ha convertit en un país exportador de població.

La combinació d'aquestes circumstàncies ofereix un quadre educacional radicalment diferent del de fa deu anys i obre un llarg període d'estabilitat demogràfica per al país, la previsió del qual ens ha permès de

planificar i programar de manera adequada el futur del sector educatiu bàsic dins de les coordenades de la qualitat i de l'optimització dels recursos disponibles. Vet aquí, Sr. Bonal, la seva desinformació: la reducció d'aules en funcionament a determinades comarques no ha implicat la reducció del nombre de professors assignats a aquestes, sinó la millora de condicions del servei educatiu, mitjançant l'assignació a determinats centres de mestres de reforç o d'educació especial en una primera fase. Alhora, el Departament inicia un pla quadriennal de reciclatge del professorat en matèries d'educació física i la música que, d'acord amb l'actitud i aptitud d'aquell, haurà de permetre gradualment la seva introducció rigorosa a l'escola.

És veritat que en algunes escoles, com dieu, els pares paguen la «gimnàstica escolar de la seva butxaca» suplint les deficiències ancestrals de l'Administració, però no és tota la veritat, i al respecte ens permetem de recordar-li que l'educació com a servei públic es sufraga amb els diners de tots els ciutadans, tinguin o no fills, que l'educació és un servei car, d'elevat cost i alhora d'alta rendibilitat social, però que el pressupost que l'Estat espanyol li afecta és encara mínim i

incapaç de suplir alguns déficits de qualitat, encara també existents. La necessitat de la qualitat ens l'hem de creure tots, poders públics i ciutadans, Sr. Bonal, i especialment d'aquells òrgans que en tenen competències exclusives, que —com vosté hauria de saber no és la Generalitat, sinó el govern de l'Estat espanyol.

En tot cas, és ben veritat que la millora de la qualitat passa per una bona planificació —que és cosa nostra assumida i endegada— i per uns pressupostos generals de l'Estat en què l'atenció a l'educació fos prioritària.

I una cosa més: en aquests mateixos Pressupostos de l'Estat hi ha un capítol dedicat a l'ajut a l'ensenyament privat de tot l'Estat espanyol; són assignacions anomenades «finalistes», que vol dir que només poden aplicar-se a la finalitat d'aquest ajut i la disponibilitat de les quals no és transferible.

Això és públic i hauria d'ésser conegut per vosté; només li caldria llegir els butlletins oficials per tenir la informació veraç i no fer ús del tòpic, que en aquest cas, més que una fórmula retòrica, és una frase feta devaluada. **Carme-Laura Gil i Miró**. Directora General de Gestió de Professorat i Centres Docents del Departament d'Ensenyament.

ve de la plana anterior

No vull posar-me a favor de ningú, ni vull parlar dels reglaments i dels seus articles perquè no tinc prou capacitat i no vull menysprear la tasca de ningú, però sí que dono tot el meu suport a la tasca del Subcomitè de Competició perquè al llarg d'aquests vuit anys ha donat paleses mostres d'actuar amb honestat i amb les idees clares per intentar eradicar l'antiesportivitat i la violència dels camps de futbol de les nostres contrades.

Després d'aquest afer els clubs ja no sabem a quin reglament hem de fer cas. És realment trist que un Reglament Orgànic de la Federació Catalana de Futbol, aprovat en assemblea extraordinària i ratificat per la Direcció General de l'Esport de la Generalitat, s'hagi quedat en paper mullat. Resulta que haurem de tornar a treure del bagul dels records el «Reglamento de Régimen Disciplinario de la Real Federación Española de Fútbol».

Això gràcies al Comitè Català de Disciplina Esportiva, que, per sancionar aquest cas, passa per damunt d'una llei catalana i s'acull a una llei espanyola. Us convido a tots a llegir els articles 283 i 293 del Reglament Orgànic i veureu com en són de clars.

Ara, pregunto: Quina necessitat hi havia de donar des de la Direcció General de l'Esport, que presideix el senyor Vilaseca, un Reglament per al futbol català si, quan encara no té uny de vida, un organisme dependent de la Generalitat, administrada per un partit nacionalista, posa per damunt de tot un article del «Reglamento de la Real Federación Española de Fútbol»?

Per què es demana tenir plena competència si no s'aplica sempre?

Els clubs d'ara endavant, què haurem de fer?

Desenterrar el «Reglamento de Régimen Disciplinario» i guardar en el bagul dels records el Reglament Orgànic?

Ens hi hem de negar perquè el

futbol de casa nostra s'ha de jugar amb les lleis nostres, peti qui peti i caigui qui caigui.

Queda, per tant, ben clar que qui ha de dimitir no són els membres del Subcomitè de les nostres comarques. Per això, em permeto des d'aquí fer una crida a ells a fi i efecte que reconsiderin la seva decisió i als clubs perquè envïin a la Federació escrits de suport. **Jaume Hugas i Solés**. Belcaire d'Empordà.

Demanem brevetat i concisió en els comunicants que escriguin a la secció «El lector escriu». Qualsevol carta que passi de les 30 ratlles, aquest diari es reserva el dret de resumir-la, intentant preservar el seu sentit. Tota comunicació haurà d'anar acompanyada de la identificació completa de l'autor (nom i cognoms, adreça, i, si és possible, telèfon), malgrat que podran ésser publicades cartes signades amb inicials o pseudònims

Tots els carrers de Girona

El carrer Valentí Almirall és al polígon de Fontejeu.

El carrer de Valentí Almirall

532

El carrer que porta el nom de Valentí Almirall és situat a la urbanització feta per l'Institut Català del Sòl a Fontejeu. Aquesta urbanització té una història atzarosa que ha deixat com a record dels seus orígens tres gratacels situats a no gaire distància del carrer de Valentí Almirall.

A final de l'any 1960, l'ajuntament de Girona va demanar a la direcció general d'Urbanisme que fes un polígon d'habitatges per paliar el déficit que hi havia a causa de la immigració i «la necessitat de suprimir viviendas insanas». Sugeriria que es fes en els terrenys de Fontejeu, que pertanyien encara al municipi de Sant Gregori «por no existir disponibilidad de parcelas de tal extensión en territorio municipal de Girona».

Tot seguit es va redactar un pla parcial que va quedar definitivament aprovat el novembre de 1962. El projecte quedava concebut com un gegantesc polígon d'habitatges format per gratacels, en una zona que el pla general del 1955 havia qualificat com de ciutat jardí. Dos anys després, el 1964, aquells terrenys eren annexionats a Girona. Les obres van trigar a començar i, entretant, el boom de creixement viscut als anys seixanta arribava al final. Amb tres gratacels a mig fer, promoguts per l'Institut Nacional de la Vivienda, l'ajuntament va decidir reduir la capacitat humana del projecte inicial i va tramitar un remodelatge que va ser aprovat pel Ministeri el gener del 1977. Les obres van quedar aturades. Quan Catalunya va recobrar l'autogovern, la Generalitat va heretar les 32 hectàrees de terreny del pla i els tres gratacels a mig fer. L'Institut Català del Sòl va tramitar un Pla Especial de Millora Urbana que va quedar aprovat el novembre del 1983. Aquest pla va reconvertir el projecte inicial en una urbanització amb una zona de cases de planta baixa i una altra amb edificis de tres pisos. Va portar a terme la realització de la infraestructura urbanística, amb clavegueram, obertura de carrers, pavimentació, voreres, enllumenat i arbrat, que va quedar acabada el 1985 i va enllestir els gratacels a mig fer, que el

1986 van començar a ser habitats.

El carrer de Valentí Almirall pertany a la zona prevista per cases de planta baixa, que és la primera on s'ha començat a construir. Les parcel·les d'aquest carrer, com la dels tres que li són paral·lels —Rambla de Xavier Cugat, carrer de l'Amical Mauthausen i carrer de Narcís Roca— van ser subastades per l'Institut Català del Sòl i comprats per immobiliàries, que hi han anat construint cases unifamiliars adossades. De moment en aquest carrer només hi ha construït un conjunt de mitja dotzena de casetes amb garatge i jardí, fetes pel grup promotor barceloní La llave de oro, entre les dues travessies encara sense nom situades al sector més oriental de la urbanització i més pròxima al nucli urbà de Girona.

El carrer és ben urbanitzat i té la particularitat que pel costat sud hi ha una via de circulació exclusiva per a bicicletes. De moment resulta una mica absurd però segurament en el futur es demostrarà que va ser una mesura prudent fer-li hi.

El nom a aquest carrer li va ser posat en el ple municipal del dia 13 de maig de 1986. És dedicat al polític barceloní Valentí Almirall i Llozer (1841-1904), creador del primer diari en llengua catalana —«El Diari Català» (1879-1891)— i teòric del nacionalisme. La seva obra fonamental és «Lo Catalanisme». Va redactar el «Memorial de greuges» que un grup de prohoms catalans presentà l'any 1885 al rei.

El nom de Valentí Almirall havia estat posat anteriorment —per decisió del ple municipal de 16 de desembre del 1985— al carrer que des d'antic portava el nom de Travessia del Portal Nou. Els veïns d'aquest carrer van protestar pel canvi i l'Ajuntament va rectificar la decisió quatre mesos després retornant a la Travessia del Portal Nou el seu nom històric i donant el de Valentí Almirall a un carrer de nova obertura a Fontejeu, que és el que ara el porta.

J. Fabre

PREGUEU DÉU EN CARITAT
per l'ànima de

Dolors Costa i Fabrellas

Vídua de Josep M^a. Rebull Bley

Morí cristianament a Girona el dia 6 d'agost del 1987, a l'edat de 88 anys.

A.C.S.

Els seus fills, Antoni, Josep M^a. i Mercè; fills polítics, Rosalia Pèlach, Montserrat Rodella i Narcís Pèlach; néts, M^a. Dolors, Rosa M^a., Narcís i Josep M^a.; néts polítics, Rubèn Estrada i M^a. Cinta Nadal; besnétes, M^a. del Mar i Mònica; germana, Rosa; germanes polítiques, Assumpció i Lourdes; nebots i tota la família participen a les seves amistats tan sensible pèrdua. La Missa Exequial en sufragi de la seva ànima s'oficiarà avui divendres, dia 7, a 2/4 de sis de la tarda, a l'Església Parroquial de Sant Josep. Capella mortuòria: C./ Anselm Clavé, 30.

Girona, 7 d'agost del 1987